

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν ἐν τῇ χώρῃ ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :
 Ἐτησίᾳ . . . . . δρ. 8,—
 Ἐξαμήνιος 4,50
 Τριμήνιος 2,50

Ἐξωτερικοῦ :
 Ἐτησίᾳ . . . . . φρ. 10,—
 Ἐξαμήνιος 5,50
 Τριμήνιος . . . . . 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος

Ἐν Ἀθήναις, 26 Νοεμβρίου 1911

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτικῶν, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Ἐδριαιδοῦ ἀρ. 88, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 52

σημαίνει ὅτι ἔστειλες 3 ὁμάδας λύσεις κ' ἐπι-
 ρες 1 μόνον ἐσημύον) Χαράννην (βραβεῖον
 ἔστειλε) Γιάννη Στοιχῆν (ἐλήφθησαν ὅλα·
 εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν φροντίδα) Ἀθῶν
 τοῦ Ἐυδραίου (ἀφοῦ εἶσαι τόσον ἀπρηχολημένη,
 τί νὰ γίνῃ!) Ἀτικὸν Ὀδρανὸν (ἔστειλε)
 Ἀρχιζέωνον (ἀπὸ γνωρισθῆς μετὰ νέας
 σου συμμαθητῶν, θὰ εἰμπορέσης νὰ ξεπαλώ-
 σης) Ἰδανικὸν τοῦ Καλλιέχρον (ἐλήφθη ἢ
 ἐγκριθῆ τὸ πρῶτον) Μέλινα Ἰπασίτην (βρα-
 βεῖον ἔστειλε· περιμένω φωτογραφίαν) Σά-
 σαν Ἀδ. (θὰ ἐγκριθῆ εἰς τὸ ἰον φύλλον)
 Σημαιοφόρον Ἑλληνα κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 16
Νοεμβρίου, θάπανθῶ εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

127ος Διαγωνισμὸς
Λύσεων Ἀυγούστου—Νοεμβρίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ
 τὸ 1911 συνδρομητὰ ἢ ἀδελφοὶ συνδρο-
 μητῶν, δύνανται νὰ συμμετάσχουν τοῦ δια-
 γωνισμοῦ τούτου τῶν Λύσεων ΔΩΡΕΑΝ.
 Πάντες οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ ἐσοκλείουν διὰ
 τὰς λύσεις τῶν ἐκάστου φύλλου, —δοσι-
 δήποτε καὶ ἂν εἴναι, — γραμματόσημον ἀσφά-
 λιστον 10 λεπτῶν οἱ συνδρομητὰ καὶ τὰ δέ-
 λτια τῶν, καὶ 20 λεπτῶν οἱ κατὰ φύλλον ἀγο-
 ρασταί, ἄλλως δὲν λαμβάνονται ὡς ἄν
 λύσεις τῶν.
 Οἱ λύσεις τῶν λύσεων ἐπὶ τοῦ ὁποῖου καὶ
 μόνον δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν
 πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖ-
 ται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὃν ἕ-
 καστός περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.
 Αἱ λύσεις τοῦ παρόντος φύλλου εἶναι δεκταὶ
 ἄπαντάσθην μέχρι τῆς 30ης Δεκεμβρίου,
 ἔπειτα δὲ τῆς προθέσεως ταύτης μόνον εἰς
 ἀληθοῦν πρὸς τῆς δημοσιεύσεως τῶν γίνονται
 δεκταί.
 Τῶς λοιποῦς ὅμοις, βραβεῖα κλπ. ἰδὲ εἰς
 τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ' καὶ
 5, φύλλον πρῶτον ε. ἔ. Ὁ Ὁδηγὸς στέλλεται
 εἰς πάντα αὐτοῦντα.

492. Δεξιόγραφος

Ἐπιθέτου δοτικῆν
 Μ' ἐργαλίον ἂν ἐνώσης,
 Τὸν μέγαν τραγικόν
 Περσεύς θὰ φανερῶσης
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰαίδου

493. Στοιχειογράφος

Τυράννου ἀρχαίου τῆ μισῆ βγάζω
 Καὶ πιστὸν ζῶον κατασκευάζω.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου

494. Αναγραμματισμὸς

Ὅπως ἔγω ἂν μ' ἀρίστης,
 Τὸν ποίμενα διασκεδάσω
 Ἄν με ἀναγραμματίσης,
 Πρόσεξε γιὰτὶ σοῦ σπάζω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δοξασμένου Εἰσησιμένα

495. Αἶνιγμα

Θεὸς Αἰγύπτιος τὸ ἀρσενικόν μου,
 Χρόνον διαίρεσις τὸ θηλυκόν μου.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φλογέως τοῦ Βασιλιᾶ

496. Πυράμις

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ἀρχ. ἤρωα.
 * * * = Φωτίζει.
 * * * * = Βασιλεὺς τῆς Ἰωλκοῦ.
 * * * * * = Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος.
 * * * * * = Λακεδαίμ. στρατηγός.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὁραίου Πηλίου

497—499. Συμπλήρωσις Φράσεων

1. Ἡ — τοῖς — δευτέρου — ἐστίν.
 2. Καλόν — καρπὸν — σεμνοί —
 3. Ἦθος — φεῖγε — κέρδος —

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Συριανῆς Ἀδῶς

500—504. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνός γράμματος ἐκάστης τῶν

κάτωθι λέξεων δι' ἐνός συμφώνου, πάντοτε τοῦ
 αὐτοῦ, σχηματίζεσθαι ἄλλας τόσας λέξεις:
 πόνος, κόπος, μαῦρος, παῦρος, νομός.

505. Ἀκροστιχίς

Τὰ τρίτα γράμματα τῶν κάτωθι ζητούμε-
 νων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειράν ἀρχαῖον
 Νομοθέτην.

1. Ἀρχαῖος θεός. 2. Ἀρχαῖος θεός. 3.
 Σημειὸν τῆς σφαίρας. 4. Μέρος τοῦ πλοίου
 ὃ, Βασιλεὺς τῆς Βαβυλωνίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑδαϊτικοῦ Χάνου
506. Μικτὸν

ση - κ - αυστια - πλ - α - ωεα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κραυγῆς τῆς Πατρίδος

507. Γρίφος

+	+				
+	+	τις	τις	τις	
+	+	δρῶ	μύτ'	πλᾶ	ο
+	+	τις	τις	τις	
+	+				

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰ. Μπαρμπα Γεωργίου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 41

393. Ἀνακρέων (ἀνὰ Κρέων).—394. Κόσ-
 συρος (Κῶς. σί. φῶς).—395. Ρώμος—μῶ-
 ρός.—396. Ὁ Ἀρκάδιος, ἢ Ἀρκαδία.

397. ΚΟΠΟΣ	398. ΜΥΣΙΑ
ΟΝΟΣ	Η ΣΙΑ
ΠΟΥ	Η ΣΙΑ
ΟΣ	Ο Ι
Σ	ΝΗΣΟΣ

399. Ἐν οἶδα οὐκ οὐδὲν οἶδα. (Λαμβάνο-
 μεν ἐναλλάξ ἐν γράμμα ἐκ τοῦ πρώτου συμ-
 πλέγματος καὶ ἐν ἐκ τοῦ δευτέρου, κατὰ στή-
 λας ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω) ἢ δὲ πρώτη
 στήλη τοῦ πρώτου συμπλέγματος ἀναγινώ-
 σκῆται οὕτω μετὰ τὴν πρώτην τοῦ δευτέρου, ἢ
 μετὰ μετὰ τὴν μεσαίαν καὶ ἢ τρίτη μετὰ τὴν
 πρώτην).

ΤΟ 34^{ον} ΕΤΟΣ

ΑΠΟ 1ης Δεκεμβρίου 1911, ἡ «Διά-
 πλασις τῶν Παιδῶν» εἰσέρχεται εἰς τὸ
 34ον αὐτῆς ἔτος. — Οἱ συνδρομητὰί μας,
 τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ ἐλήφθη ἤδη, ἢ
 λήγει μετ' ὀλίγον, παρακαλοῦνται νὰ ἈΝΑ-
 ΝΕΩΣΟΥΝ ΤΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΝ τῶν ἐγ-
 καίρων, καὶ εἰ δυνατόν ἀπὸ τοῦδε, πρὸς
 ἀποφυγὴν τῆς μεγάλης συσσωρεύσεως
 ἐγγραφῶν κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους.

Οἱ ἐγγραφομένοι ἢ ἀνανεώοντες τὴν
 συνδρομὴν τῶν ἐτησίων ἢ ἐξαμήνιον, ἀπὸ
 σήμερον μέχρι τῆς 30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ, θὰ
 λάβουν μέρος εἰς τὴν ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΝ
 ΚΛΗΡΩΣΙΝ τῆς πρώτης ἑβδομάδος τοῦ
 προσεχοῦς Δεκεμβρίου, καθ' ἣν ὁ κλη-
 ρωθῆσόμενος, εἰς μόνος, θὰ κερδίσῃ ΜΙΑΝ
 ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΜΕΤΟΧΗΝ τῆς Ἐθνικῆς
 Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, ἀξίας δραχμῶν
 100, μ' ἐπιπλέον κέρδος δρ. 50,000.

Εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους 1912 θὰ
 γίνων ἈΛΛΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ
 Δώρων ποικίλων, ἀξίας 1600 ἐν ὅλῳ
 δραχμῶν, εἰς ἐκάστην τῶν ὁποίων, κατὰ
 τοὺς ὅρους τῶν δημοσιευθέντων εἰς τὸ
 46ον φύλλον, σελ. 371, θὰ συμμετέχουν
 οἱ ἐγκαίρως προπληρώσαντες τὴν συν-
 δρομὴν τῶν διὰ τὸ 1912. Τὰ Δώρα, διὰ
 τοὺς 50 κερδίζοντας ἀριθμοὺς ἐκάστης
 τῶν τεσσάρων τούτων Κληρώσεων, θὰ εἶ-
 νε ὅμοια μετὰ τῆς Τετάρτης Κληρώσεως
 ε. ἔ. ἢ ὁποῖα ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 47 φύλ.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μετὰ ἅπλᾳ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν
 λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5
 μόνον μετὰ παρὰ ἅπλᾳ στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ με-
 κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15
 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρο-
 νονται ὡς νὰ ἴσων 15. Ὁ χωριστὸς στίχος,
 εἶσο καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, με κεφαλαῖα ἢ παρὰ ἢ
 ἅπλᾳ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἕξ
 λέξεις ἅπλᾳ. — Αἱ μὴ συνοδευόμενα ὑπὸ τοῦ ἀντι-
 τμου ἀγγελία δὲν δημοσιεύονται].

Μετὰ λύτης ἀπαντῶ εἰς τοὺς ἐρωτήσαν-
 τὰς με, ὅτι τὸ ὄνομά μου ἐπιθύμω
 νὰ μείνῃ ἀγνωστον. — Ἐξοριστὸς Ἀτθίς.

Ἀνταλλάσσω δελτία καὶ Μικρὰ Μυστικά:
 Constantin E. Cristofides M.S.D.S.
 c/o C. J. Grace et Cie, Steamship agents,
 Alexandrie (Egypte). (14', 182)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 49 ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 409)

ΑΘΗΝΩΝ: Χαρ. Σούλης, Ἀδ. Ν. Λεβανθός,
 Ἡλ. Σπ. Κανέλλης, Ἑλλη. Ἐμ. Μήμιου, Γ. Ε.
 Σιμασιδιανός, Νικίας Βέρτης.
 ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Εὐδῶ. Σ. Σουλιάς, Κραυγὴ τῆς
 Πατρίδος.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Διον. Ν. Γαζής.
 ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ἰωάν. Κ. Ἀναστασόπουλος.
 ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Δ. Β. Χρηστούδης, Δημή-
 τριος Β. Τσαφός.
 ΔΕΞΑΙΝΩΝ: Ρίμα Ν. Ἀγγελιοπούλου.
 ΔΙΜΗΝΣ: Εὐδῶ. Σ. Χαρίτων.
 ΠΑΤΡΩΝ: Χαρ. Κουβελιώτης, Ἰω. Β. Παπα-
 νικολάου, Μιχ. Δ. Γεωργιάδης.
 ΠΥΡΓΟΥ: Ἀνδρ. Π. Φρονιούλης, Διονυσία
 Α. Γιοῦρα, Ἀγαθὴ Γ. Τσαβάρη, Ἀλεξάνδρος
 Κανυλοπούλου, Ἀναστασία Μανία, Τούλα Μα-
 σισαπᾶ, Ἀριστέα Γιαννέλου, Εὐγενία Κ. Αδάμα,
 Μαρίνα Ι. Κόρωνου, Σανθὴ Π. Δασιοῦ, Φωφῶ
 Κ. Τσαντή.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Π. Νταλία Γ. Καταντή.
 ΚΟΝΙΝΟΠΟΛΕΩΣ: Ἀμρ. Σβίος (47—48).
 ΔΕΥΚΚΩΣΙΑΣ: Γ. Χ. Γεωργιάδης.
 ΣΑΜΟΥ: Πολύμνια Π. Ἀντωνιάδου, Ἐλένη
 Α. Ἀντωνιάδου, Γεώργ. Α. Ἀντωνιάδης, Σοφ.
 Στυλιανίδης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐθρότων ὁρῶν τὴν λύσιν τὰ ὄνομα ἐ-
 τέθησαν εἰς τὴν Κληρωτὶδα καὶ ἐληφθήσαν αἱ
 εἰς δύο: ΕΛΛΗ ΕΜ. ΜΕΜΙΤΣΑ ἐν Ἀθήναις
 καὶ ΕΑΝΘΗ Π. ΔΑΣΙΟΥ ἐν Πύργῳ αἱ δασαὶ
 ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου.
 Πλεονάζει δρ. 0,10 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγωνισμ.

Οἱ ἀποστελλαντὲς ἀνευ δεκαλέπτου τὴν λύσιν
 δὲν ἀναφέρονται, οὔτε οἱ ἀποστελλαντὲς πεντάλε-
 πτον ἀνευ δεκαλέπτου. (Ραμματόσημον ὀθωια-
 γικῶν 10 παρὰ ἰσοδυναμεῖ με 5 λεπτά, ὥστε διὰ
 10 λεπτά χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρὰ).

ΥΠΕΝΘΥΜΙΖΕΤΑΙ, ὅτι εἰς τοὺς ἐγγραφο-
 μένους ἢ ἀνανεοῦντας τὴν συνδρομὴν τῶν μέ-
 χει τῆς 30 Νοεμβρίου, οἱ Τόμοι τῶν ἐτῶν
 1899—1905, τιμώμενοι δρ. 7 ἕκαστος, καὶ οἱ
 τῶν ἐτῶν 1906—1911, τιμώμενοι δρ. 8, πα-
 ρέχονται ἐξαιρετικῶς ἀντὶ δρ. τεσσάρων (4)
 ἕκαστος. Τὸ προνόμιον τοῦτο λήγει τὴν 30
 Νοεμβρίου, τὰ δὲ σήμερον διαθέσιμα ἀντίτυπα
 εἶνε 25 ἐξ ἐκάστου τόμου, ἐν ὅλῳ τῶμ. 825

ΠΕΡΣΕΥΣ

Ο ΝΙΚΗΤΗΣ ΤΗΣ ΓΟΡΓΩΝΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'. (Συνέχεια)

— Πηγαίνω νὰ τὸ πόλεμῶν. Νὰ
 μὲν ὑποσχεθῆς ὅμως πρώτα ὅτι, ἂν
 ἐπιβληθῶ νικητῆς, θὰ θαλήσης νὰ γίνης
 γυναικᾶ μου καὶ νὰ βασιλεύσης μαζί μου
 εἰς τὸ πλοῦσιον Ἄργος, διότι εἶμαι υἱὸς
 τοῦ βασιλέως αὐτῆς τῆς πόλεως.

Ἡ Ἀνδρομέδα τοῦ τὸ ὑποσχεθῆ καὶ
 ὁ Περσεύς ὑψώθη περιχαρῆς εἰς τὸν
 βράχου, ἀνέμενε τρέμουσα τὸ ἀποτελε-
 σμα τῆς μάχης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'

Ὁ Περσεύς χρησιμοποιεῖ τὴν κεφαλὴν
 τῆς Μεδούσης.

Τὸ θαλάσιον τέρας ἐπρωχῶρει, ὁ-
 μοιον πρὸς πελώριον μαῦρον πλοῖον: Ἐ-
 κολυμβούσε παραλλήλως πρὸς τὴν ἀκτὴν,
 ἀφινόμενον νὰ
 θωπεύεται ἀπὸ τὰ
 κύματα, καὶ ἐπε-
 βράδυνε καθὲ τὸ-
 σον τὴν πορείαν
 του παρὰ τοῦς
 ὄρους καὶ τ' ἀ-
 κρωτήρια διὰ νὰ
 κούη τὰ γέλια
 τῶν νεαρῶν πλυν-
 τριῶν ἢ τὰς φω-
 νὰς τῶν παιδιῶν
 ποῦ ἐλούοντο εἰς

τὴν παραλίαν. Ἐὰ πλευρὰ τοῦ ἴσαν σκεπα-
 σμένα με φύκια καὶ κογγύλια, τὸ νερὸν
 ἐξήρχετο με ὀρμητὴν ἀπὸ τῆς τεράστιον στό-
 μα του καὶ ἐνῶ ἐπρωχῶρει βραδέως, ἐστί-
 βεν ὄλον ὑπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου.

Ἐπὶ τέλος εἶδε τὴν Ἀνδρομέδαν καὶ
 ὄρμησε πρὸς τὴν λειαν του, ἀφινόν
 ὀπισθεν τοῦ ἀφρώδῃ αὐλακα, ἐνῶ
 οἱ ἰχθεῖς ἐτρέποντο πρὸ αὐτοῦ εἰς
 φυγὴν. Τότε, ἀπὸ τὰ ὑψηλὰ τοῦ ἀέ-
 ρος, ὁ Περσεύς κατήλθεν ἐμπρὸς του.

Ἡ Ἀνδρομέδα ἐκρούσε τὸ πρόσω-
 πόν της ἀπὸ φόβου. Ἄλλ' ἔδραν,
 φοβισμένη ἀκόμη, ἐτόλμησε νὰ νυ-
 ψῶσιν τὴν κεφαλὴν, εἶδε τὸν Περ-
 σεῶ ἐπιτρέφοντα. Ἀντὶ τοῦ τέρα-
 τος, δὲν ὑπῆρχε τώρα παρὰ ἓνας
 μεγάλος μαῦρος βράχος, ἐπὶ τοῦ
 ὁποῖου ἐθροῦντο τὰ κύματα.

Τότε ὁ Περσεύς ἐπανάφερε θριαμ-
 βευτικῶς τὴν Ἀνδρομέδαν σφᾶν καὶ
 ἀδελθῆ, πρὸς μεγάλην χαρὰν τῶν
 κατοίκων τῆς Αἰθιοπίας, οἱ ὁποῖοι,
 ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν βράχων κατε-
 σκόπευαν τὸ τέρας, κλαίοντες τὴν
 τύχην τῆς βασιλοπαιδος. Καὶ μόλις
 τὴν εἶδαν ἐλευθέραν, ἐκτός κινδύ-
 νου, ἐξέπεμψαν ἄγγελον πρὸς τὸν
 Κηφέα καὶ τὴν Κασσιόπειαν. Οἱ δυσ-
 τυχεῖς αὐτοὶ ἐπερίμεναν τὸ ἄγγελμα
 τοῦ θανάτου τῆς κόρης των, καθή-
 μενοι κατὰ γῆς εἰς σκοτεινὸν θάλα-
 σσον τοῦ ἀνακτόρου των, φοροῦντες
 τριχίνους σάκκους καὶ ἐπὶ τῆς κόρης ἔ-
 χοντες τέφραν. Ὅταν ἔμαθαν τὸ θαῦμα,
 ἐσηκώθησαν εὐ-
 θύς, ἐνεδύθησαν
 λαμπρὰ φορέμα-
 τα κ' ἐξήλθον εἰς
 προὔπαντήσαν τῆς
 Ἀνδρομέδας, τὴν
 ὁποῖαν συνώδευεν
 ὄλος ὁ λαὸς με
 ὄργανα καὶ με
 ἄσματα.

— Εὐγενῆ ἔξε-
 νε, εἶπε τότε ὁ
 Κηφεύς πρὸς τὸν

Περσεῶ μείνε ἐδῶ σ' ἐ κάρην γαμβρόν μου
 καὶ σοῦ δίδω τὸ ἡμισυ τοῦ βασιλείου μου.
 — Θὰ γίνω γαμβρός σου, ἀπεκρίθη
 ὁ Περσεύς, ἀλλὰ δὲν ἔχω ἀνάγκην τοῦ
 βασιλείου σου· διότι βιάζομαι νὰ ἐπανίδω
 τὴν Ἑλλάδα, προσφιλεῖ πατρίδα μου,

Ὁ Περσεύς εἶδε πάλιν τὴν Ἀθηναίαν...

καὶ τὴν μητέρα μου ποῦ με περιμένει.
 — Μὴ μὲν κόρης τὴν κόρην μου ἀπὸ
 τώρα! ἰκέτευσεν ὁ Κηφεύς. Μείνατε μαζί
 μας ἐν ἔτος καὶ κατόπιν φεύγετε.

Ὁ Περσεύς συγκρατεσθῆ. Ἀλλὰ
 φθάσαντες εἰς τὸ ἀνάκτορον, εὗρον παρὰ
 τὴν εἴσοδον τὸν Φινέα, ἀδελφὸν τοῦ
 Κηφεύς, μανιώδῃ καὶ περιστοιχιζό-
 μενον ἀπὸ τοὺς υἱοὺς του, τοὺς δούλους
 του καὶ τοὺς στρατιώτας του.

δεν έχει το δικαίωμα να την απαιτήσει; Ο Περσεύς έγέλασε περιφρονητικώς. — Αν ο υιός σου επιθυμῆ νύμφην, εἶπεν, ἄς υπάγῃ νὰ τὴν κατακτήσῃ μόνος του. Ἔσωσα τὴν Ἀνδρομέδαν καὶ ὅσον ζῆ ἀνῆκει εἰς ἐμὲ καὶ εἰς κανένα ἄλλον. Ἀχάριστε! Ἐγὼ δὲν ἔσωσα τὴν χώραν σου καὶ τὴν ζωὴν τῶν υἰῶν σου καὶ τῶν θυγατέρων σου; Αὐτὴ εἶνε ἡ ανταμοιβή μου; Φύγε, εἰδεμὴ θὰ μετανοήσῃς.

Ἄλλ' οἱ στρατιῶται τοῦ Φινέως ἔσυραν τὰ ξίφη καὶ ὤρμησαν ἐναντίον του ὡς ἀγρία θηρία. Ὁ Περσεύς ἀπέκάλυψε τότε τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδοῦσης, λέγων:

— Ἴδου τὴ ἐλύτρωσε τὴν μνηστῆν μου ἀπὸ ἐν θρόνῳ καὶ θὰ τὴν λυτρώσῃ ἀπὸ πολλὰ ἄλλ' ἀκόμη!

Ἐνῶ ὠρμίλει, ὁ Φινεύς καὶ οἱ στρατιῶται του ἐστάθησαν ἀκίνητοι, ἀδρανεῖς, καὶ πρὶν ὁ Περσεύς προφάσῃ νὰ καλύψῃ καὶ πάλιν τὴν κεφαλὴν μετὰ τὸ τράγειον δέρμα, ἐκείνοι ὅλοι εἶχαν ἀπολιθωθῆ.

Ὁ Περσεύς ἐξήχησε τότε μογλοὺς διὰ νὰ τοὺς σηλώσῃ ἀπὸ ἐκεῖ καὶ κανεὶς δὲν εἰξεύρει τί ἀπέγειναν. Ἐν τούτοις οἱ γάμοι ἐωρτάσθησαν μεγαλοπρεπῶς ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας, ὁ δὲ Περσεύς καὶ ἡ Ἀνδρομέδα ἦσαν τελειῶς εὐτυχεῖς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΙ'.

Ἐμφανίζεται πάλιν ἡ Παλλὰς Ἀθηνᾶ

Μετὰ μίαν ἑβδομάδα, ὁ Περσεύς εἶδε πάλιν εἰς τὸν ὕπνον του τὴν Ἀθηνᾶν. Ἐστάθη ὀρθὰ ἐμπρὸς του, ὅπως τὴν εἶχεν ἰδῆ καὶ πρὸ ἑπτὰ ἔτων εἰς τὴν νῆσον, τὸν ἐκάλεσε μετὰ τὸνομά του καὶ τῷ εἶπε:

— Περσεῦ, ἐφέρθῃς σὺν ἄνδρας καὶ ἀντημεφθεῖς. Βλέπεις, ὅτι οἱ Θεοὶ εἶνε δίκαιοι καὶ βοηθοὺν ἐκείνους οἱ ὅποιοι βοηθοῦν ἑαυτοὺς. Δός μου τώρα τὸ ξίφος, τὰ σανδάλια καὶ τὸ κράνος, διὰ νὰ τὰ δώσω εἰς τοὺς νομίμους κυρίους των. Ἐμπόρεις νὰ κρατήσῃς ἀκόμη τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνας διότι θὰ σοῦ χρειασθῆ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Κατόπιν θὰ τὴν ἀποθέσῃς εἰς τὸν ναόν μου, διὰ νὰ μοῦ χρησιμεύσῃ ὡς ἀσπίς ἐναντίον τῶν Τιτάνων, τῶν τεράτων, τῶν ἐχθρῶν τῶν

Θεῶν καὶ τῶν θνητῶν. Ὅσον διὰ τὴν χώραν αὐτὴν, εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θὰ ὑποφέρῃ οὔτε ἀπὸ πλημμύρας οὔτε ἀπὸ σεισμούς. Κατήνυσα τὰ κύματα καὶ τὸ πῦρ. Εἰπέ εἰς τοὺς κατοίκους νὰ ἐγείρουν θωμούς εἰς τὸν Δία καὶ εἰς ἐμὲ καὶ νὰ λατρεύουν τοὺς Ἀθανάτους, κυρίους τοῦρανοῦ καὶ τῆς γῆς.

Ὁ Περσεύς ἐσηκώθη διὰ νὰ τῆς δώσῃ τὸ ξίφος, τὸ κράνος καὶ τὰ σανδάλια. Ἄλλ' ἐξύπνησέ καὶ τὸνειρον ἐξηρανόσθη. Ἐν τούτοις δὲν ἦτο καθ' αὐτὸ ὄνειρον, διότι ἡ μὲν κεφαλὴ τῆς Μεδοῦσης, τυλιγμένη μετὰ τὸ τράγειον δέρμα, εὕρισκετο εἰς τὴν θέσιν τῆς. Το ξίφος ὅμως, τὸ κράνος καὶ τὰ σανδάλια εἶχον γίνεαι ἄφαντα. Καὶ ὁ Περσεύς δὲν τὰ ἐπανεῦρε.

Τὸν ἐκυρίευσε τότε θάμβος καὶ ἐκ-

Ὁ Περσεύς ἐσήκωσε τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδοῦσης. (Σελ. 415, στ. α')

στασις. Μόλις ἐξημέρωσαν, ἐξῆλθε, διηγῆθη τὸ θαῦμα εἰς τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως καὶ τοὺς διέταξε νὰ ἐγείρουν θωμούς εἰς τὸν Δία, πατέρα ἀνδρῶν τε καὶ Θεῶν, καὶ εἰς τὴν Ἀθηνᾶν, τὴν χαρίζουσαν εἰς τοὺς ἥρωας φρόνησιν. Τέλος τοὺς εἶπε νὰ σπεύρουν καὶ νὰ κτίζουν ἀφόδως, διότι εἰς τὸ ἐξῆς οὔτε πλημμύραι οὔτε σεισμοὶ θὰ ἐγίνοντο, κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν αὐτῆς τῆς Ἀθηνᾶς.

Οἱ κάτοικοι τῆς Αἰθιοπίας ἠκολούθησαν ἐπὶ τινα καιρὸν τὰς συμβουλὰς τοῦ Περσεῶς καὶ ἐξῆσαν εὐτυχεῖς. Ἄλλὰ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἥρωος, ἐλησμόνησαν καὶ Ἀθηνᾶν καὶ Δία καὶ ἤρχισαν πάλιν νὰ λατρεύουν τὴν Ἀτέργατιν, βασίλισσαν τῆς ἱερᾶς λίμνης μετὰ

θάνατα ψάρια, καὶ νὰ θυσιάζουν τὰ τέκνα των εἰς τὸν θεὸν τοῦ πυρός. Ἐκ τούτου θυμωθεὶς ὁ Ζεὺς ἔστειλεν ἐναντίον των ξένων ἔθνος, προσρχόμενον ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, τὸ ὁποῖον τοὺς ἐπολέμησε καὶ τοὺς ἐξολόθρευσε. Εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ πολέμου τῶν Ἑβραίων κατὰ τῶν κατοίκων τῆς Χαναάν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

Ἡ ἐκδίκησις τοῦ Περσεῶς.

Μετὰ ἓν ἔτος, ὁ Περσεύς ἐμίσθωσε ναύτας Φοινίκας ἀπὸ τὴν Τύρον. Ἐκοψε δρυὲς καὶ κατασκευάσας θαυμασίον πλοῖον, τὸ ὁποῖον ἔβαψε κόκκινον καὶ μαῦρον. Κατόπιν ἐφόρτισεν εἰς αὐτὸ τοὺς θησαυροὺς του, κοσμήματα, ὑφάσματα, ἐπεβιβάσθη μετὰ τὴν Ἀνδρομέδαν καὶ ἀπῆλθον ἀπὸ τὴν Ἰόπην πρὸς λύπην ὄλων τῶν κατοίκων. Ἄλλ' ἄφισεν ὀπίσω του τὴν ἀνάμνησιν τοῦ ἄθλου του καὶ χίλια ἔτη ἀργότερον ἐδεικνύετο ἀκόμη εἰς τὴν Ἰάφραν τῆς Παλαιστίνης ὁ βράχος τῆς Ἀνδρομέδας.

Ὁ Περσεύς μετὰ τὸ πλοῖόν του καὶ μετὰ τοὺς Φοινίκας τὴν διηυθύνθη πρὸς δυσμάς, μέχρι τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, καὶ ἔφθασεν οὕτως εἰς τὴν πατρίδα του. Ἐκεῖ ἄφισε τὸ πλοῖόν του εἰς τὴν ἀκτὴν καὶ ἔστρεψεν ὅπως ἄλλοτε, νὰ ἐναγκαλισθῆ τὴν μητέρα του καὶ τὸν ἀγαθὸν θετὸν του πατέρα Δίκτυν. Μετὰ τὰς πρώτας διαχύσεις καὶ τὰ δάκρυα τῆς χαρᾶς — εἶχον ἐπὶ ἔτη νὰ ἰδοῦν, — ὁ Περσεύς διευθύνθη εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Πολυδέκτου, κρατῶν ἐντός τοῦ τραγείου δερμάτος τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδοῦσης.

Ὁ Πολυδέκτης τὴν στιγμήν ἐκείνην προῆδρευεν ἐνὸς μεγάλου συμποσίου. Εἰς ἐκάστην πλευρὰν τῆς τραπέζης ἐκάθητο οἱ μεγαλοπρεπῆς κατὰ τὰξιν ἀξιωματοὶ, τρώγοντες καὶ πίνοντες. Μουσικὰ ὄργανα, αὐλοὶ καὶ ἄρποι οὐκ ἔπαυαν νὰ τοὺς διασκεδάσουν, ἐνῶ ἐκεῖνοι, εὐθυμότεροι ἐξέβαλλον κραυγὰς καὶ συνέκρουον τὰ κύπελλα.

Ὁ Περσεύς ἐστάθη παρὰ τὴν θύραν καὶ ἐφώναξε τὸν βασιλέα μετὰ τὸνομά του. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς συνδαιτυμόνας δὲν ἀνεγνώρισεν τὸν Περσεῖα, διότι κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας του εἶχε μεταβληθῆ. Ἦτο

παῖδι σχεδὸν ὅταν ἐφυγε, καὶ ἐπανήρχετο ἀνῆρ, ἥρωας. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔλαμπον ὡς τοῦ ἀετοῦ, ἡ γενειὰς του ἦτο πυκνὴ ὡς τοῦ λέοντος καὶ ἐστρέφετο ἐκείνῃ εὐθυμῆς καὶ ὑπερήφανος.

Ὁ Πολυδέκτης ὅμως, ὁ κακὸς βασιλεὺς, τὸν ἀνεγνώρισεν καὶ ἡ καρδία του ἐσκληρύνθη ἀκόμη περισσὸν ἔτιον. Μετὰ ὕψος περιφρονητικὸν ἀνέκραξε:

— Καλῶς ἤλθες! Ἄλλὰ ποῦ εἶνε ἡ ὑπόσχεσίς σου; Σοῦ ἦτο εὐκολώτερον βέβαια νὰ τὴν δώσῃς παρὰ νὰ τὴν κρατήσῃς!

— Ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους πρόστατεύουν οἱ θεοὶ, κρατοῦν τὰς ὑποσχέσεις των καὶ ἐκεῖνοι ποῦ τοὺς περιφρονοῦν θερίζουν, ὅτι ἐσπείραν. Ἴδου ἡ κεφαλὴ τῆς Μεδοῦσης!

Καὶ ὁ Περσεύς ἀπεκάλυψε καὶ ἐσήκωσε τὴν κεφαλὴν τοῦ Γοργόνας. Ὁ Πολυδέκτης καὶ οἱ μεγαλοπρεπῆς του φρίττων καὶ ὠχριοῦν βλέποντες τὴν τρομερὰν ἐκείνην μορφήν. Προσπαθοῦν νὰ ἐγερθοῦν ἀλλ' εἰς μάτην. Ποτὲ πλέον δὲν ὀφίσσονται τὰ ἐδωλιὰ των. Προσηλώθησαν ἐπ' αὐτῶν διὰ παντός, ψυχρὰ πλέον ἀγάλματα πέτρινα.

Ὁ Περσεύς τοὺς ἔστρεψε τὰ νῆα καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸν δόμον ὅπου εἶχεν ἀφίση τὸ πλοῖόν του. Ἐχάρισε τὸν βασιλεῖον εἰς τὸν ἀγαθὸν Δίκτυν καὶ ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν νῆσον μετὰ τὴν σύζυγόν του καὶ τὴν μητέρα του.

Ὁ Πολυδέκτης καὶ οἱ συνδαιτυμόνες του ἀκίνητοι αἰωνίως, ἀπέμειναν καθισμένοι μετὰ τὰ κύπελλα ἐμπρὸς των. Αἱ δόκοι ἄνωθεν τῶν κεφαλῶν των κατέρρευσαν καὶ οἱ τοῖχοι ὀπισθεν των ὀμβίως. Ἡ τράπεζα τοῦ συμποσίου κατέπεσεν εἰς κόνιν καὶ χόρτα ἐφύτρωσαν ἀνάμεσα εἰς τοὺς πόδας των. Ἄλλ' ἐπὶ τοῦ λόφου ὅπου ἦτο κτισμένον τὸ ἀνάκτορον, ἕνας κύκλος ἀπὸ φαιᾶς πέτρας ὑπάρχει μέχρι σήμερον. Εἶνε ὁ Πολυδέκτης περιστοιχιζόμενος ὑπὸ τῶν μεγαλοπρεπῶν του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'.

Τὸ τέλος τοῦ βασιλέως Ἀκρίσιου.

Ὁ Περσεύς ἀνεχώρησε διὰ τὸ Ἄργος. Μόλις ἐφθασεν εἰς τὴν πόλιν, ἔμα-

θεν ὅτι ὁ πάππος του Ἀκρίσιος εἶχε φύγῃ. Διότι ὁ ἀδελφὸς τούτου Προῖτος τὸν εἶχε πωλεῖσθαι καὶ πάλιν. Ἐλθὼν εἰς Τίρυνθα καὶ διαπεράσας τὸν ποταμὸν, ἐκυρίευσεν τὸ Ἄργος καὶ ἐξεδίωξε τὸν Ἀκρίσιον, ὁ ὁποῖος κτεθῆκεν εἰς τὴν Λάρισσαν, τὴν χώραν τῶν Πελασγῶν.

Ὁ Περσεύς συνῆθορισε τοὺς Ἀργείους, τοὺς ἐφανέρωσε ποῖος ἦτο καὶ τοὺς διηγῆθη τοὺς ἄθλους του. Τότε οἱ εὐγενεῖς, ἀναγνωρίσαντες τὴν ἀξίαν του, τὸν ἀνεκήρυξαν βασιλέα, ἐγένεον κύριοι τῆς πόλεως, ἐφόνευσαν τὸν Προῖτον, ὑπεδούλωσαν τοὺς Κύκλωπας καὶ τοὺς ἠνάγκασαν νὰ περιβάλλουν τὸ Ἄργος μετὰ τείχος ὁμοίον μ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶχον κατασκευάσῃ εἰς τὴν Τίρυνθα. Κατόπιν ἔκαμαν μεγαλοπρεπεῖς ἐορτὰς πρὸς τιμὴν τοῦ νέου των βασιλέως, ἐλέκτου τοῦ Διός.

Ἄλλ' ὁ Περσεύς ἐπεθύμει διακαῶς νὰ ἴδῃ τὸν πάππον του. «Βεβαίως, ἐσυλλογιζέτο, θὰ με ἀγαπήσῃ τώρα ποῦ ἐπέστρεψα νικητῆς. Θὰ τὸν εὕρω, θὰ τὸν ἐπαναφέρω καὶ θὰ βασιλεύσωμεν καὶ οἱ δύο ἐν ὁμονοίᾳ».

Ὅπως ὁ Περσεύς, ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ τοὺς Φοινίκας του, ἀνεχώρησε καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν πελασγικὴν Λάρισσαν. Ἐκεῖ εὗρεν ἐορτὰς, ἀγῶνας, συμπόσια. Διότι ὁ βασιλεὺς τῆς χώρας Τευτομένης ἤθελε νὰ τιμῆσῃ δι' αὐτῶν τὸν Ἀκρίσιον.

Ὁ Περσεύς χωρὶς νὰ φανερωθῆ εἰς κανένα, ἔκρινε τὸν δασὺν πώγωνα, ἐκαλλωπίσθη, ἐγένετο πάλιν ὁ ὠραῖος ἐφιέρος, τὸν ὁποῖον ἐγνώρισαν, καὶ μετέθη εἰς τοὺς ἀγῶνας. «Ἐὰν νικήσω, ἐσυλλογιζέτο, ὁ πάππος μου θὰ ὑπερηφανευθῆ καὶ θὰ διατεθῆ καλλίτερα πρὸς ἐμὲ.»

Ἀπέβαλε τὸ κράνος του, τὸν θώρακά του καὶ τὰ ἐνδύματα καὶ ἀνεμίχθη μετὰ τῶν νεαρῶν ἀθλητῶν. Ὅλοι τὸν ἐθαύμασαν τότε καὶ ἔλεγον: «Ποῖος εἶνε ὁ ξένος αὐτὸς νέος, ὁ ὠραῖος καὶ ἀκλιμῶς; Βεβαίως θὰ εἶνε κάποιος ἥρωας, υἱὸς Ὀλυμπίου θεοῦ!»

Ὁ θαυμασμὸς τῶν θεατῶν ἐδιπλασιάσθη ὅταν ἤρχισαν οἱ ἀγῶνες. Διότι ὁ Περσεύς τοὺς ἐνίκησεν ὅλους καὶ εἰς τὸν δόμον, καὶ εἰς τὸ ἄλμα, καὶ εἰς τὴν

πάλην. Κανεὶς δὲν ἔρριψε τὸ ἀκόντιον μακρύτερα ἀπὸ αὐτὸν. Εἰς τέσσαρα ἀγωνίσματα ἀνεκηρύχθη νικητῆς καὶ ἐστεφανώθη μετὰ τέσσαρας στεφάνους. Τότε ἐσυλλογίσθη: «Ἐὰν νικήσω, ἐπείτα θὰ τὸν πάρω καὶ αὐτὸν καὶ ἐπειτα θὰ τοὺς καταθέσω ὅλους εἰς τοὺς πόδας τοῦ πάππου μου Ἀκρίσιου».

Ἐβλεπε τὸν Ἀκρίσιον, καθήμενον πλησίον τοῦ βασιλέως Τευτομένου, μετὰ τὸ σκήπτρον εἰς τὴν χεῖρα καὶ μετὰ τὴν μακρὰν λευκὴν γενειάδα, κατερχομένην μέχρι τῶν γονάτων του. Ἡ θεὰ του τὸν συνεκίνησε μέχρι δακρύων. «Βεβαίως, ἐσυλλογίσθη, εἶνε καλὸς βασιλεὺς ἀλλὰ καὶ ὁ ἐγγονός του, ἐλπίζω, δὲν εἶνε ἀνάξιός του». Ἐλαβε τότε τὸν δίσκον καὶ τὸν ἔρριψε πέντε ὀργυρίας μακρύτερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Οἱ θεαταί, ἐξάλλοι ἀπὸ ἐνθουσιασθόν, ἐφώναζαν:

— Μακρύτερον ἀκόμη, γενναῖε ξένε! Ποτὲ δὲν εἶδαμεν τέτοιον ἀθλητῆν!

Ὁ Περσεύς ἔρριψε καὶ πάλιν τὸν δίσκον μετὰ ὄλην του τὴν δύναμιν. Ἄλλ'

ἰσχυρὸς ἄνεμος, ἐγερθεὶς σιφνιδίως τὴν στιγμήν ἐκείνην, ἐξέτρεψε τὸν δίσκον ἀπὸ τὴν διεύθυνσίν του καὶ τὸν ἔφερε νὰ πέσῃ εἰς τοὺς πόδας τοῦ βασιλέως Ἀκρίσιου. Ὁ γέρον ἐλιποθύμησεν ἀπὸ τὸν πόνον, καὶ ὅταν τὸν ἐσήκωσαν, ἦτο νεκρὸς.

Ὁ Περσεύς ἐξέσχισε τότε τὰ φορέματά του, ἐκακόφη μετὰ τέρσαν καὶ ἔκλαυσεν ἐπὶ πολὺ. Ἐπιτέλους ἐσηκώθη καὶ εἶπεν εἰς τοὺς παρευρισκομένους:

— Οἱ θεοὶ κρατοῦν τὸν λόγον των καὶ ὅ,τι προλέγουσιν γίνεται! Βίμαι ὁ Περσεύς, ὁ ἐγγονός τοῦ Ἀκρίσιου, ὁ νικητῆς τῆς Γοργόνας.

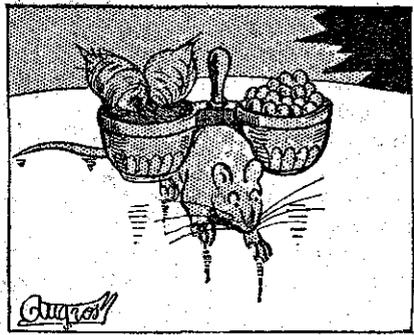
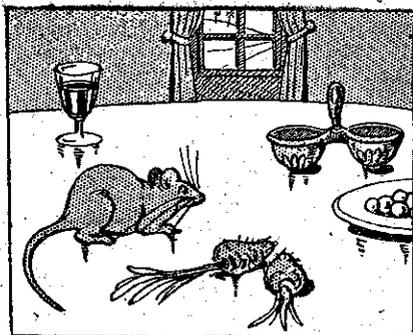
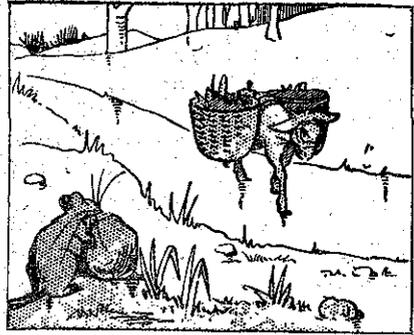
Ἐπειτα τοὺς εἶπεν ὅτι ὑπῆρχε χρησμός κατὰ τὸν ὁποῖον αὐτὸς ἐμελλε νὰ φωνεύσῃ τὸν πάππον του, καὶ τοὺς διηγῆθη ὄλην του τὴν ἱστορίαν.

Ἐκήδευσαν τὸν Ἀκρίσιον μεγαλοπρεπῶς. Ὁ Περσεύς εἰσηλθὼν εἰς τὸν ναόν, διὰ νὰ ἐξαγισθῆ ἀπὸ τὸν ἀκούσιον φόνον, τὸν ὁποῖον εἶχε διαπράξῃ, καὶ κατόπιν ἐπανῆλθεν εἰς τὸ Ἄργος, ὅπου ἐβασίλευσεν ἐν εἰρήνῃ μετὰ τὴν ὠραῖαν Ἀνδρομέδαν. Ἀπέκτισαν τέσσαρας υἱοὺς καὶ τρεῖς θυγατέρας καὶ ἀπέθανον εἰς γῆρας, βαθύ.

(ΤΕΛΟΣ) Μετάφρ. ΓΡ. Ξ.

ΠΩΣ Ο ΣΤΑΚΤΕΡΟΥΛΗΣ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΙΖΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΥΡ-ΜΕΝΤΙΟΝ

Μία μέρα ο Στακτερούλης, ποντικός ξυπόδατος, έφυγε να ιδή τον Κύρ-Μέντιο να κουβαλά στη χώρα λαχανικά μέσα σε καλάθι διπλό. «Τι όμορφα ιδέα! συλλογίσθηκα. Έτσι

ή Ισορροπία κρατείται λαμπρά. Να εύρισκα κι' εγώ τίποτα τέτοιο!...» Και την ίδια μέρα, εκεί που έκανε τον περιπάτον του επάνω... στο τραπέζι, βλέπει μίαν άλατιέρα. «Νάτο!

φώναξε, το βρήκα!» «Έτσι, από την ημέρα, εκείνη κατά το παράδειγμα του Κύρ-Μέντιου, ο ξυπόδατος Στακτερούλης κουβαλά τα πράγματα στο σπίτι του... με καλάθι διπλό.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ—ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

[Για το «Ημερολόγιον παλαιού συνδρομητού της Διαπλάσεως, αναγνώστου του Ίουλιου Βέρνι»]

Δεν ξέρω γιατί, όσες φορές πάγω κατά τον Αι-Γιάννη, ένα αίσθημα άλλο-κότο και απροσδιόριστο συνεχίει την ψυχή μου. Ο ήχος της θάλασσας που βρίζει σαν από μακριά, οι κομμένοι βράχοι, ή πλατειές άμμουδιές, ή έρημιά της έξοχης και πέρα στο βάθος, από τ'όνα μέρος ο ορίζων με κάτι ασπράδια στες κορφές των κυμάτων, πότε θαμπός και πότε καθαρογραμμένος, και από τ'άλλο μέρος τα πράσινα βουνά τα φουντωτά, άλλοτε καθάρια κι' άλλοτε παχισμένα, όλ' αυτά μου παίρνουν την ψυχή και μου την ξεσηκώνουν. Νομίζω πως δεν είμαι πιά εδώ, στο χωριό μου, αλλά κάπου άλλου, μακριά, πολύ μακριά, σ' άγνωστες χώρες έρημικές... Και μου φαίνεται μάλιστα κάπου-κάπου πως θα ιδώ τώρα-δὰ να ξεπροβάλλη καμμία πιρρέγα ή κανένας κάτοικος των έξωτικών χωρών.

Δεν γνωρίζω κανένα άλλο μέρος, πού να μου κάμνη τέτοια βαθεία έντύπωση και να μου πλακώνη τόσο την καρδιά. Κι' αυτό από μικρό παιδί. Από τότε, φαίνεται, ποτισμένος με τες περιγραφές των μεγάλων θαλασσών του Βέρνι, ένδομια πως ξανάβλεπα σ' αληθινά όσα μες στα βιβλία του διάβαζα. Και γανόμουνα κι' εγώ ένας από τους ήρωάς του, και νόμιζα για μία στιγμή πως ταξείδευα κι' εγώ στα μέρη, ταγρια αλλά και μαγευτικά. τα ξένα και φιλόξενα, τ' άγνωστα κι' έλκυστικά, πού μεν ζωγράφισε. Και μ' άρεσε πάντα να πηγαίνω να καθώμαι ώρες εκεί, στην μελαγχολική των κατάρραχων μοναξιά και να λησμονιούμαι για λίγο με την ιδέα του Απέραντου πού μου έδιναν.

«Έτσι και τώρα μ' άρεσει να φέρνω το γύρο μου προς αυτό το μέρος και συνέχισαι πάλι από το ίδιο αίσθημα, συντροφευμένο τώρα από ένθιμης παιδικές, βαθεία μέσα μου τυπωμένες.

«Όλα μου ξυπνού μέσα μου τ'α παληά. Νά, αυτός ο δρόμος πού φέρνει στο μύλο τον ρημαγμένο και το Κορδόνι του ναυαγώσαστικου. Μ' ένα μου φίλο τον ώνομάσαμε Ταπού= Ίερδ (κι' αυτό από τον Βέρνι) γιατί είναι ψήλωμα. Νά παρακάτω ο καθ' αυτό Αι-Γιάννης με την άμμουδιά του και τους βράχους πού την τριγυρίζουν και το γαθύρι πού ένώνει τους όχθους μιās ξερης ρεμματιάς.

Έδώ έρχομαστε να παίξωμε και να κάμουμε λουτρά, όλοι τρελόπαιδα, όλοι συνεπαρμένοι από το άγριο μεγαλείο της Φύσεως πού μας τριγύριζε, όλοι με τες ίδιες ιδέες, τες ίδιες σκέψεις, την ίδια φαντασία...

Νά ή κουφέλα αυτή μες στον βράχο τον θεόρατο, τον ανοιχτό από πάνω, πού το έμβασμά της δύσκολα κι' από κοντά μονάχα διακρίνεται. Μαγευμένος από τα μυθιστορήματα της «Διαπλάσεως» πού τότες άρχισα να την λαχταρώ και δανεικά την διάβαζα, κλεφτά, από ένα σύντροφο μου, μαζί κι' ένσινον στο παιγνίδι, τον ώνόμασα «ο Βράχος ο Κλειστός» κι' έμεις ήμαστε ταχα «οι Μικροί Ροβινσώνες» — ός είμαστε και πολλοί.

Παρέκει ένσινον το άκρωτήρι, πού απότομα σηκώνεται στη θάλασσα πάνω την πολύσαλη, και πού τα κύματα, σαν σπάνουν στα πόδια του, ήχολογούν βαθεία σα νάταν κούφιο, είναι ή «Νήσος της Ατελιπισίας» (από την «Σφιγγα των Πάγων»).

Αυτός ο ήμερος σκόπελος έδω κοντά στην άκροθαλασσιά, πού το κύμα τον στεφανώνει με άφρόκρινα και τα πουλιά και τα ψάρια τρέχουν εκεί να ξεκουραθούν στην ήσυχία του, σαν σε φιλόξενο

νησί, ήταν, λέει ή «Νήσος Σέρμαν» (των Διετών Διακοπών).

Και θυμάμαι κάπου-κάπου πως και τότε γινόμαστε άκομη πιδ παιδιά απ' ό,τι ήμαστε, και φτιάναμε ξυλένια και-κάκια και τους βάλαμε τιμόνι, τενεκέ και πανιά κουρέλλια ή και χαρτιά, και παίζαμε τα ταξείδια. «Άλλο ήσαν το «Σλιγγι» με τα δεκατέσσερα παιδιά (κατάντησε να γράψω τα όνόματά τους με μολύβι στού σπητιού μας την έξωπορτα, για να μην τα λησμονήσω) άλλο ο «Άλδρανος» πού πήγαμε στες έρημιες του Πόλου πού κι' αυτός είχε την θέσι του, δεν θυμούμαι καλά πού άλλο ή «Ίανα» και άλλα άλλα όνόματα, πού δεν μάργουνται τώρα στο νού...

Και περίεργο: «Όσες φορές και τώρ' άκομα πιάσω να ξαναδιαβάσω την «Σφιγγα των Πάγων», νοιώθω την ίδια μελαγχολία μπρός στο «Άπειρο και τον Όκεανό και στα ξερονήσια πού περιγράφονται, όπως νοιώθω κι' έννοιωθα μπρός ες αυτό το μέρος της πατρίδος μου!...

Και μου είναι άγαπητό: «Απόψε πάλι προς τα εκεί έφερα τα βήματά μου, σαν μα' νηπιτισμένος, χωρίς να ξέρω πού πηγαίνω. Και κάθησα πάνω στο βράχο και τα είδα όλα γύρω μου: την θάλασσα, την άμμουδιά, τ' άκρωτήρια, τους ξερούς βράχους.

Και μου ξαναθύμισαν τ'α παληά, τα περασμένα!

«Αχ! πόσο είναι μακριά!...

Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

ΕΠΟΧΗ

Φύλλα Φθινοπώρου

11

Φύσησε ο βορρᾶς κι' αρχίζει θυμωμένος να σφυρίζη 'ς την όρμη του δένδρα ρίχνει και τη δύναμι του δείχνει.

Κι' ή στεργιά δεν είν' ή μόνη π' όλη την άνακατώνει και το κύμα μιὰ τ' άρπάζει και 'ς το βράχο εύθυσ το σπάει.

Και 'ς το φύσημά του άκέμα σέρνει σύννεφα το χύμα Κι' αν μερόνυχτα γυρίζη, πάντ' άκούραστα σφυρίζει.

12

Αι, φθινόπωρο, θά φύγησ και γι' αυτό το βήμ' ανοίγεισ κι' ο χειμώνας με το χιόνι νάτος, έρχεται, σιμώνει.

'Στο καλό να πάς: μαζί σου πάει, χάνεται ή ζωή σου και ζωή καινούργια αρχίζει, του χειμώνα π' άντικρύζει.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΜΕΝΗ ΣΥΜΠΑΘΕΙΑ

Μία μέρα περπατούσα βιαστικός και άφρημένος «Έξαφνα μου φάνηκε σαν να πέρασε από μπροστά μου μια γνωστή και

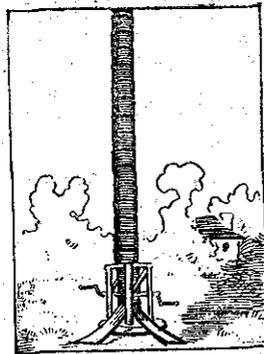
πολύ συμπαθητική μου φυσιογνωμία. «Ποιος ήτον;! — λέγω μέσα μου — τι άφρημάδα είναι αυτή! πρέπει να τιμωρηθώ. Θα γυρίσω πίσω» πρέπει να ιδώ ποιος ήτον».

Γυρίζω πίσω τρεχάτος. Προχωρώ, προχωρώ, μα δεν άπαντώ κανένα. «Τι διάβολο, φτερά έχαμε;». Παύω την καταδίωξιν, γυρίζω πίσω και τραβώ στη δουλειά μου. Έξαφνα πάλι, στο ίδιο μέρος, σαν να μου φάνηκε πως τον ξαναείδα. Χαμογελώ, χαμογελώ τον χαϊρωτώ, με χαϊρετώ στέκομαι, στέκεται και ώ!... αναγνωρίζω άπέναντί μου — πολύ γνωστόν και πολύ συμπαθητικόν μου πρόσωπον — τον έαυτόν μου μέσα σ' ένα μεγάλο καθρέφτη πιλοπωλείου.

Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

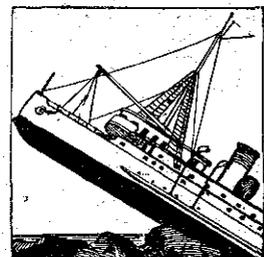
Εύχρηστος Ιστός

Ο ιστος αυτός, νεωτάτη έφεύρεσις, είναι μεταλλίνος, και άποτελείται από πολυάριθμα κομμάτια, τα όποια εισέρχονται το ένα μέσα εις το άλλο, όπως τα κομμάτια

του σωλήνος του τηλεσκοπίου. Έχει ύψος εκατόν ποδών και άνοιγοκλείεται εύκολώτα εντός όλίγων λεπτών της ώρας διά τροχού κινουμένου υπό δύο άνδρων. Έχει το προτέρημα να μη πιάνη πολύν τόπον όταν είναι κλεισμένος.

Ναύγιον εις την Άλάσκαν

Η φωτόγραφία αυτή παριστά το ταχυδρομικόν «Princess May», το όποιον, ένα κα όμύλητης, προσήραξεν έσχάτως εις τους σκοπέλους του Sentinel Island εις την Άλάσκαν. Το μέσον του σκάφους έσφηνώθη μεταξύ δύο βράχων, ή δε πρύμνη, υπό το βάρος των μηχανών, άνύψωσε την πύραν εις τον άέρα και άκούμνησεν εις τον πυθμένα.

Περίεργον Δένδρον

Ίδου ή εικόνα ενός δένδρου πολύ περιεργου, ο κορμός του όποιου σχηματίζει πολύ καθαρά την κεφαλήν ανθρώπου με άνυψωμένον

τόν βραχίονα. Το δένδρον αυτό εύρίσκειται εις την νήσον Μαζόρκαν.

Έβδομαδιαίοι διαγωνισμοί

α) Μαγική εικόνα

Ο μάγειρος έχασε το μαχαίρι της κουζίνας. Είμπορείτε να του το εύρετε;

β) Παίγιον

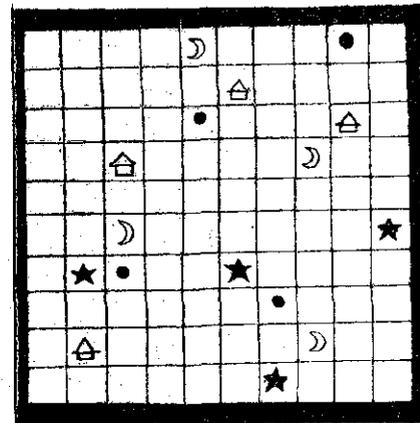
[Έστιάη υπό του Κομποτακούνη]

KH	MY	KPH	AH	ΣΙ
MI	EY	TI	NH	BOI
A	KA	NOP	KOP	TH

Να συναρμολογηθούν αι άνωτέρω συλ-

λαβαί, ούτως ώστε να σχηματισθούν πέντε νήσοι της Μεσογείου.

γ) Πρόβλημα

Το τετράγωνον αυτό πρέπει να διαιρεθῆ εις τέσσαρα μέρη, καθέν των όποιων νάποτελήται από ίσον αριθμόν τετραγωνιδίων, και να περιέχη από μίαν μαύρην κοκκίδα, μίαν ήμισέλληνον, ένα άστερισκον και ένα οικίσκον.

Άηλωσις: Αι λύσεις—όσωνδήποτε ζητημάτων του αυτού φυλλαδίου, — συνοδεύονται υπό ενός μόνον δεκαλέπτου γραμματισμού.

Λύσις του Αινίγματος και του Τριγώνου του 50ού φυλλαδίου

α') Η Σελήνη, το σέλινον.
β') ΘΑΣΟΣ [Υπενθυμίζεται, ΑΡΗΣ διι διά να στείλη και ΣΗΜ νείλγυσιν και να συμπληρωθῆ μεταξύ των ΟΣ περιληφθῆ μεταξύ των Σ λυτών, δεν είναι ανάγκη να λύση και τα δύο ζητήματα κάθε φύλλου. Άρκεί και μόνον το έν.]

Τὸς πὸν Ὁ-δὴγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομὶ τοῦ ΚεφΒ

ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΗ ΤΙΜΩΡΙΑ

«Γρήγορα νὰ πῆς ἡ ἴδια νὰ φέρῃς ἐδῶ τὴν ἀδελφή σου!» μοῦ εἶπε ἡ αὐστηρὴ δασκάλισσα καὶ μοῦ ἔδεξε τὴ θύρα.
 Ἐγὼ τὰ ἔχασα· μεγαλύτερη δυστυχία ἀπὸ αὐτὴν δὲν θὰ ὑπῆρχε γιὰ μένα· εἴ-ξωρα καλὰ τί ἤθελε τὴν ἀδελφή μου καὶ με ἔπιασαν τὰ κλάμματα. Τὸ ἴδ. ο πρώτὴν εἶχα κράξει τὴν καυμένη νὰ δῆ ἔναν· καίνουρ· ο ὠρατο χάριτη ποῦ εἶχαν φέρει· στὴν τάξι· μου. Φαίνεται ὅμως, ὅτι ἀπὸ τὸν μεγάλο τῆς θαυμασμό, ἄρ·σε νὰ τῆς πέσει τὸ μελανοδοχεῖο ποῦ κρα·τοῦσε· στὸ χέρι καὶ γέμισε τὸ πάτωμα μελάνια. Τὸ κακὸ ἦταν ἀνεπανόρθωτο καὶ τίποτε δὲν μπορούσε νὰ μᾶς σώσει ἡ ἀδελφὴ μου ἀπελπισμένη με κῦτταξε παρακλητικὰ καὶ μοῦ· πε· «πές μου, ἀδε·φουλά μου, ποῦ δὲν θὰ με μαρτυρήσεις.» τῆς τὸ ὑπεσχήθηκα με χαρὰ καὶ φύγαμε γρήγορα ἀπὸ τὴν τάξι·.

Σὰν μικρὴ ὅμως ποῦ ἤμουν ἔχασα τὴν ὑπόσχεσι· καὶ ἐμπιστεύθηκα τὸ μυ·στικὸ σὲ μιὰ φίλη μου, ἐκείνη· στὴ δική της καὶ εἶται μαθεύτηκα εἰς ὅλη τὴν τάξι· ὡς καὶ στὴν δασκάλαν, ποῦ μοῦ ἔδιδε τὴν αὐτὴ τὴ διαταγή. Κλαίοντα ἀνε·βηκα· στὴν τάξι τῆς ἀδελφῆς μου ἀλλὰ δὲν ἐτολμούσα νὰ μιλῶ· πῶς μπορούσα νὰ τῆς πῶ ποῦ τὴν μαρτύρησα καὶ ποῦ τὴν ζητεῖ ἡ δασκάλα μου νὰ τὴν τιμω·ρήσῃ! Ἐκάθησα λοιπὸν ἀπ' ἔξω καὶ ἔκλαιγα. Ἡ δασκάλα τῆς με ἄκουσε καὶ βγήκε ἔξω· ἄμα τῆς εἶπα τὴ συνέβαινε, ἔκραξε τὴν ἀδελφὴν μου, τὴν πήρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν κατέβασε κάτω. Ἡ ἀδελφὴ μου μόλις με εἶδε, κατὰλαβε καὶ με κῦτταξε λυπημένη. Δὲν ξέσωρα τί μαλώματα καὶ τί τιμωρία τῆς ἔκαμαν, ξέσωρα ὅμως καλὰ· ὅτι· ὅσο μεγάλη καὶ αὐστηρὴ καὶ ἂν ἦταν ἡ τιμωρία τῆς, πάντα θὰ ἦτον μικρότερη καὶ πολὺ πῶ ἔλαφρα ἀπὸ τὴν δικήν μου. Αὐτὴ γρή·γορα λησιμόνησε τὸν πόνο· τῆς, ἐνῶ ἐγὼ οὔτε τὸν λησιμόνησα, οὔτε θὰ τὸν λησι·μόνησω!

Βάρκα τοῦ Κανάρη

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ ΠΙΑ!

Μελαγχολικά, μονότονα, κλαψιάρικα κτυπᾷ ἡ βροχὴ τῆς γυάλινες πλάκες τῶν παραθύρων καὶ ἡ μεγάλες σάν χονδρά· δάκρυα σταγόνες, ἀφίνουν ἕνα ἕρηο πέν·θιμο κρότο, καθὼς πέφτουν στὰ μαρμα·μένα φύλλα, τὰ κουρέλια τῆς χθεσινῆς ἐμμορφίας, ποῦ ἐσοκόποισε στὴν δλόγυμνη γῆ ὁ πρώτος δυνατὸς ἄνεμος.

Φθινόπωρο πιά!
 Ἐκεῖ ἡ ὑψηλὴ κορυφὴ τοῦ ἀντικρυ·νοῦ βουνοῦ καινεται· μέσα στὸν καπνὸ, ποῦ γύρω τους ἐσχημάτισαν τὰ σύννεφα. Τὰ δένδρα με ἀρεκτὰ ἀκόμα, μὰ μισο·κλιτισμένα φύλλα, λὲς βλέπουν με λυπη· τους τὴν φύσι, ποῦ σιγοπεθαίνει, τὴν μεγαλοπρέπεια, ποῦ ὀλοένα σβύνει. Κάπου·κάπου, στοὺς κήπους τὰ πρώτα χρυσαύθημα, τὰ μελαγχολικά ἄνθη τῆς ἐποχῆς, σκύβουν δειλὰ τὴν βαρειά γιὰ

τὸ λεπτὸ μέσο τους στεφάνη, σάν κου·ρασμένο κεφαλάκι.

Μὲ τῆς ἐμμορφες ἡμέρες τοῦ Σεπτε·μβρίου, «τὸ μικροκαλοκαίρι», ὅπως λέμε, σχεδὸν δὲν ἐπίστευα, ποῦ μᾶς ἤλα·σε τὸ Φθινόπωρο.

Ἀγαπῶ τόσο πολὺ τὸν οὐρανὸ ἀνε·φελο, τὸ λειβάδι ἀνθισμένο, τὴ φύσι· ὀλοζώντανη, ὀλοπράσινη, χαρούμενη! Μὰ ἐτελείωσε! Τώρα ἐπέισθηκα! Ὅλα μοῦ τὸ λέν· Φθινόπωρο πιά!

Ἠχώ τῆς Καρδιάς

ΤΟ ΣΥΝΝΕΦΑΚΙ

Ἀνάλαφρο κατέβηκες
 Καὶ στὰ χλωρὰ τὰ πλάγια τοῦ βουνοῦ
 τὸ χωριουδάκι σκέπασας,
 Σύννεφ' ὠρατὸ τ' οὐρανοῦ.

Τὰ κρόσια σου μπερδεύτηκαν
 Στὶς καστανιές πάνω τοῦ λόγγου,
 Κι' ἀπλώθη κάτω ἡ σκιά
 Τοῦ στακτερόχρυσου σου ὄγκου.

Ὁ! κι' ἂν μᾶς φύγῃς, ἄγγελος,
 ἐπὶ κρυφὸς τῶν πόνων μας νὰ γίνῃς,
 ψυλὰ στὸν Πλάστη, στὸ γλαυκὸ
 Αἰώνιο δῶμα τῆς γαλήνης!

Δάφνης Στέφανος

ΔΥΟ ΓΕΙΤΟΝΕΣ

Δύο γείτονες εἶχαν πολυμελὴ οἰκογέ·νεια καὶ ὡς μόνον πόρον ζωῆς τὴν ἐρ·γιασίαν τὴν.

Ὁ ἕνας ἦτο ἀνήσυχος πάντοτε, διότι ἐσοκέπτετο τὴ θὰ ἐγίνοντο τὰ παιδιὰ τοῦ ἐάν ἀπέθνησκε.

Ὁ ἄλλος ἂν καὶ συχνὰ τὸ ἐσυλλογι·ζετο, ἐν τούτοις ἔλεγεν· «Ὁ Θεὸς ὅστις γνωρίζει ὅλας τὰς ἀνάγκας τῶν πλασμά·των του θὰ φροντίσῃ καὶ δι' ἐμὲ καὶ τὴν οἰκογένειάν μου.»

Καὶ ἔξῃ ἤσυχος, ἐν ᾧ ὁ ἄλλος δὲν εἶχε σιγιμῆς ἤσυχον καὶ εὐχαριστήσων.

Μίαν ἡμέραν ὅπου εἰργάζετο εἰς τοὺς ἀγρούς εἶδε μερικὰ πουλιὰ νὰ κρύβων·ται εἰς ἕνα θάμνον νὰ φεύγουν καὶ νὰ ἐρχονται πάλιν μετ' ὀλίγον.

Ἐπλησίασε περιεργος καὶ εἶδε δύο φοιλιές πλάι·πλάι με πολλὰ πουλάκια, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἀκόμη χωρὶς πτερά.

Αἱ μητέρες ἐπηγαυροῦντο γιὰ νὰ φέρουν τροφὴν εἰς τὰ μικρά των. Αἱ φωνῆς τὴν στιγμήν ὅπου μιὰ ἀπὸ τῆς μη·τέρους ἤρχετο με καὶ εἰς τὸ ὄμαφος τῆς, ἕνα γεράκι τὴν ἄρπαξε καὶ τὸ κακόμοιρο τὸ πουλί ἐσπάραξε εἰς τὰ νύχια του.

Ὁ ἄνθρωπος ποῦ τὸ εἶδε κατελυπήθη, διότι ἐσοκέπτετο ὅτι ὁ θάνατος τῆς μη·τέρας εἶνε καὶ ὁ θάνατος τῶν παιδιῶν. Τὰ ἴδια μου παιδιὰ δὲν ἔχουν ἄλλον ἀπὸ ἐμὲ, τί θὰ γίνοντο ἐάν τους λίσω; Καὶ ὅλην τὴν ἡμέραν ἦτο καταλυπη·μένος.

Τὴν ἐπομένην ποῦ ἐγύρισεν εἰς τὸν ἀγρόν του ἐπῆγε νὰ ἴδῃ ἐάν ἔξῃ κανένα

ἀπὸ τὰ πουλάκια. Μὲ μεγάλην του ἐκ·πληξιν τὰ εἶδε ὅλα ὑγιέστατα.

Ἐπερίμενε ὀλίγον, κρυμμένος κοντὰ στὸ θάμνον διὰ νὰ ἴδῃ τί θὰ συνέβαι·νεν.

Μετ' ὀλίγον βλέπει τὴν ἄλλην μη·τέρα ἡ ὁποία ἔφερε βιαστικὰ τὴν τρο·φήν τῶν μικρῶν τῆς καὶ τὴν ὁποῖαν ἐμοίρασε καὶ εἰς τὰ ὄρφανα πουλάκια. Τὸ βράδυ διηγῆθη εἰς τὸν γείτονά του ὅ,τι εἶχεν ἴδει. Ὁ γείτων του εἶπε· «Διατί ν' ἀνησυχῆς; Ποιὸ ὁ Θεὸς δὲν ἐγκαταλείπει τοὺς ἰδικούς του. Ἡ ἀγά·πη του ἔχει μυστήρια ἀνεξήγηστα.»

Νὰ πιστεύωμεν, νὰ ἐλπίζωμεν, νὰ τὸν ἀγαπῶμεν καὶ ἄς ἀκολουθῶμεν τὸν δρό·μον μας ἐν εὐχῆν.

Ἐάν ἀποθάνω πρὶν ἀπὸ σέ, θὰ εἶσαι ὁ πατέρας τῶν ἰδικῶν μου παιδιῶν, ἐάν ἀποθάνῃς σύ, θὰ εἶμαι ὁ πατέρας τῶν ἰδικῶν σου, ἐάν ἀποθάνωμεν καὶ οἱ δύο πρὶν νὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ ἐργάζωνται διὰ νὰ ζήσουν, θὰ ἔχουν Πατέρα τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς.»

(Lamennais) Δούμισσα τοῦ Δάνταιν

ΠΡΩΤΟΒΡΟΧΙΑ

Βρέχει. Σταλάζουν ἀργά·ἀργά σπὸ χῶμα, σὶν δάκρυα ποῦ συνοδεύουν τὴ φύσι στὸ μνημὰ τῆς, ψυχάλες ἀπὸ τὰ μολυβένια σύννεφα. Ἦσυρία, οὔτε φύλλο δὲν κουνιέται ἐπάνω στοὺς κλάδους τῶν δένδρων, οὔτε ὁ βορρῆς φυσᾷ ἀνάμεσα στὰ κύματα, οὔτε ἀστραπὲς σχίζουν τὰ σύννεφα, οὔτε βροντὲς σεῖνουν τὴ γῆ. Βρέχει μόνον, πένθιμα καὶ σιγαλὰ! Καὶ μέσα ἀπὸ τὰ μαύρα σύννεφα, ποῦ δολὸν ἐρχονται καὶ ἐξογκοῦνται ἀπὸ τὰ βάρη τοῦ βορρᾶ, φαίνονται νὰ φεύγουν γοργὰ τὰ χελιδόνια. Εἶνε τὸ προανάκρουσμα τοῦ χειμῶνος.

Καὶ ἔξαφνα, ἄεράκι φυσᾷ. Μία ἀστρα·πή φωτίζει τὰ νέφη καὶ μιὰ βροντὴ ἀκούγεται μακριὰ·μακριὰ, σάν ὄνειρον καὶ σάν πραγματικότης, σάν κρότος τε·ραστίου τηλεβόλου, ποῦ ἀναγγέλλει τὸν θάνατον τῆς φύσεως.

Τέλλος Ἄγρας.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ Σχολεῖον, ἡ δασκάλισσα·
 — Ποῦ εἶνε, Αἰλι, ὁ καρπὸς τῆς χειρὸς σου;
 Καὶ ἡ Αἰλι, νομίζουσα ὅτι τῆς λέγει διὰ τὸ καρδὶ ποῦ κρατοῦσε πρὸ ὀλίγου·
 — Τὸν ἔφαγα, κυρία!
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Δόξης

Εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Δόξαν, εἶπαν ὅτι ἕνας κύριος παιζει πιάνο μετ' αὐτὴν. Ἐδοκίμασε νὰ τὸ κάμῃ καὶ αὐτὴ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρ·θωσε.

Ἄδόνατο, εἶπε. Φαίνεται ὅτι ταυτιά ἐκείνου τοῦ κυρίου θὰ εἶνε σκληρὰ σάν δά·κτυλα.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου.

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΤΩΝ ΤΟΥ 1911

Ἀρχίζει ἡ ψηφοφορία!

Βραβεῖα 200 δραχμῶν!

ΑΠΟ σήμερον ἀρχίζει ἡ ψηφοφορία διὰ τὴν ἀνακήρυξιν τῶν δέκα ὑπαισχύντων ψευδ·νώμων τοῦ 1911, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ Γεν·ικοῦ Δημοψηφίσματος, τοὺς δημοσιευθέντας εἰς τὸ 38ον φύλλον ἐ. ἔ. σελίς 307. Σᾶς τοὺς ὑπενωμιζῶ δι' ὀλίγων·

1.—Ἐπιλογεῖται ψευδώνυμον εἶνε μόνον ὅσα ἐφάνησαν εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν τοῦ τόμου τούτου, ἧτοι εἰς τὴν στήλην «Ἐγκρί·σεις Ψευδωνύμων», εἴτε ὡς νέα ψευδώνυμα, εἴτε ὡς ἀνανεώσεις παλαιῶν, εἰς τὰ φυλλάδια τὰ ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1910 μέχρι τοῦ ση·μερινοῦ.

2.—Ἐπιλογεῖται εἶνε δωρεὰν μὲν ὅλοι οἱ συνδρομηταί, συνδρομητρίαι καὶ τὰδελφια των, ὅσοι ἔχουν ἤδη ψευδώνυμον διὰ τὸ 1911. Ἐπὶ πληρωμῇ δὲ λεπτῶν εἴκοσι (20)—εἰς γράμματόσημον συνοδεῖον τὴν ψῆφόν των,— ὅσοι· ἐκ τῶν ἀνωτέρω δὲν ἔχουν ψευδώνυμον. Καὶ ἐπὶ πληρωμῇ λεπτῶν πενήνηκοντα (50), εἰς γραμματόσημον ἐπίσης, οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταί.

3.—Ἡ ψηφοφορία θὰ γίνῃ διὰ ψηφοδελ·τιῶν. Ἐκαστος τῶν ὡς ἄνω δικαιουμένων, θὰ στείλῃ ἀπὸ ἐν ψηφοδελτίων, ἀντιγράφων ἐπὶ τετραγώνου χάρτου, μεγέθους ἴσου μετ' ἡ·μῶν μιᾶς σελίδος τῆς «Διαπλάσεως», καὶ συμπληρῶν τὸ ὑπόδειγμα τοῦτο·

ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ

Ὄνομα ἐπιλογεῶς : .....

Ψευδώνυμον : .....

Ἐν ..... τῆ 1911

Ἐκ τῶν ἐν τῇ «Διαπλάσει» τοῦ 1911 ἐγ·κριθέντων ψευδωνύμων, ποῦ ἤθεσαν πε·ρισσότερον τὰ ἐπόμενα δέκα, τὰ ὁποῖα ἀναγράφω κατὰ τάξιν προτιμήσεώς μου :

1ον .....

2ον .....

3ον .....

4ον .....

5ον .....

6ον .....

7ον .....

8ον .....

9ον .....

10ον .....

Ἐπιγραφὴ ἰδιοχείρου .....

4.—Ψηφοδέλτια εἶνε δεκτὰ ἀπὸ σήμερον μέχρι τέλους Δεκεμβρίου 1911.

5.—Δέκα ψευδώνυμα, ἐκ τῶν ἐπιλεγίμων, τὰ μέλλοντα νὰ συγκεντρώσουν τὰς περισσ·τέρας ψῆφους, θὰ βραβευθῶν, ἧτοι ἐν μετ' Α' Βραβεῖον, τρία μετ' Β' Βραβεῖον, καὶ τὰ λοιπὰ ἔξ μετ' Γ' Βραβεῖον. Ἐπερὰ δὲ 20, μετὰ τὰ βραβευθόσμενα, θὰ λάβουν Ἐπαινον.

6.—Δέκα ἐπίσης ψηφοδέλτια ἐπιλογεῶν, ἧτοι τὰ συμφωνοῦντα περισσότερο μετ' ἀποτε·λέσματα τοῦ Δημοψηφίσματος, θὰ βραβευθῶν κατὰ σειράν, ἧτοι ἐν μετ' Α' Βραβεῖον, ἐ·κείνο ποῦ θὰ συμφωνῇ περισσότερο ὄλων, μετ' Β' Βραβεῖον τὰ τρία ἐπόμενα, καὶ μετ' Γ' Βρα·βεῖον τὰ λοιπὰ ἔξ. Ἐπίσης ἔτερα 20, μετὰ τὰ βραβευθόσμενα, θὰ λάβουν Ἐπαινον.

7.—Οἱ κάτοχοι τῶν βραβευθόσμενῶν ψευ·δωνύμων θὰ λάβουν ὡς ἀμοιβὴν· Ὁ μὲν τοῦ Α' Βραβεῖου, τρεῖς (3) τόμους «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 8. Οἱ τοῦ Β' Βρα·

βείου ἕκαστος ἀνὰ ἕνα (1) τόμον «Διαπλάσεως» τῶν δρ. 8. Οἱ δὲ τοῦ Γ' Βραβεῖου ἀνὰ ἕνα (1) τόμον «Διαπλάσεως» τῶν δρ. 3,50. Ὅλων δὲ τούτων θὰ δημοσιευθῶν αἱ εἰκόνες ἐν συμπλέγματι.

8.—Οἱ ἐκλογεῖς τῶν ὁποίων θὰ βραβε·υθῶν τὰ ψηφοδέλτια, θὰ λάβουν ὡς ἀμοιβὴν· Ὁ μὲν τοῦ Α' Βραβεῖου, πέντε (5) τόμους «Διαπλάσεως» τῶν δρ. 8. Οἱ τοῦ Β' ἕκαστος ἀνὰ δύο (2) τόμους «Διαπλάσεως» τῶν δρ. 8. Οἱ δὲ τοῦ Γ' Βραβεῖου ἕκαστος ἀνὰ δύο (2) τόμους «Διαπλάσεως» τῶν δρ. 3,50. Ἐπίσης ὄλων τούτων, θὰ δημοσιευθῶν αἱ εἰκόνες ἐν συμπλέγματι.

Καὶ τώρα περιμένω τὰ ψηφοδέλτια σας.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἀθήναι, 38, ὁδὸς Ἐυδοκίμου τῆν 22 Νοεμβρίου 1911

ΜΕ τὸ φυλλάδιον τοῦτο τελειώνει τὸ ἔτος μας καὶ ὁ τόμος μας. Καὶ ἀπὸ τὸ ἐργάμενον Σάββατον, 3 Δεκεμβρίου, ἀρχίζει τὸ 34ον ἔτος καὶ ὁ νέος τόμος. Σᾶς ἀμείλησα ἤδη περὶ τοῦ νέου μας μνηστοτήριου, τὸ ὅποιον, μετ' ἡμετέραν τὴν ἐπιμετησίαν, θὰ δημοσιεύσῃ τὸ 1912. Ὁ Πέτρος Ριονσαί θὰ διαρκεῖ ὀλίγον τὸ ἔτος. Ἀλλὰ μαζί με αὐτὸν θὰ δημοσιευθῶν καὶ πολλὰ ἄλλα μικρότερα, καὶ μετὰ τῶν πρώτων, μιὰ χαριτωμένη συνέγεια, αὐτοτελής, τοῦ Ἀλου·πη καὶ τοῦ Κουνέλη, διὰ τὸς μικρότερος ἀναγνώστας, καὶ οἱ Ἄθλοι τοῦ Ἡρακλέους, γραμμένον ἀπὸ τὸν ἴδιον συγγραφέα τοῦ «Περ·σέως» ποῦ σᾶς ἤρρεσε τόσον, καὶ συνοδευόμενοι ἀπὸ πληθὺς εἰκόνων. Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ ἐξακο·λουθῆσων αἱ «Ἀθηναϊκαὶ Ἐπιστολαί», τὰ «Νέα καὶ Περιέργα», οἱ «Ἐβδομαδιαῖοι Δια·γωνισμοί» κτλ. θὰ γίνοντο ἐκ πλείους Δια·γωνισμῶν, μικρῶν καὶ μεγάλων. Ὅσον διὰ μιαν ἄλλην σπουδαίαν καινοτομίαν, τὴν ὁποῖαν σχε·διάζω, ἐπειδὴ δὲν εἶνε ἀκόμη ἐτοιμῆ, θὰ σᾶς ἀμείλησω ἀργότερα.

Κάμνω ὅ,τι εἰμπορὸν διὰ νὰ σᾶς εὐχαριστή·σω καὶ νὰ σᾶς δώσω ἕνα νέον τόμον ἀνώτερον ὄλων τῶν προηγουμένων. Τώρα πρέπει νὰ κά·μετε τὸ χρέος σας καὶ σᾶς καὶ ἀνανεώσετε ἐγ·καίρως τὴν συνδρομήν σας, νὰ φροντίσετε δὲ νὰ ἐγγράψετε καὶ μερικούς ἄλλους, δηλαδὴ νὰ ζεσπαθώσετε.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1911

Ὅσοι σκοπεῖον νὰ διατηρήσουν τὸ ἴδιον ψευδώνυμον ποῦ εἶχαν κατὰ τὸ λῆξαν 33ον ἔ·τος, παρακλοῦνται νὰ τὸ ἀνανεώσουν μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου τοῦ βραδυτέρου. Διότι μετὰ τὴν προσημῖαν ταύτην, τὰ μὴ ἀνανεωμένα ψευδώνυμα τοῦ 1911 δὲν θὰ εἶνε πλέον φυλα·γμένα διὰ τοὺς κατόχους των, ἀλλ' ἡ κυριότης των θὰ περιέρχεται εἰς τὸν πρώτον ζητοῦντα τὴν ἐγκρίσιν.

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1911

Οἱ λαβόντες Εὐσημα κατὰ τὸ διάστημα τοῦ 1911—ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1910 μέχρι ση·μερον,—πρέπει νὰ μοῦ στείλουν τὴν περὶ αὐτῶν Σημείωσιν, κατὰ τὸ Ὁδηγόν, μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου ἐ. ἔ. Ὅσοι δὲν ἔχουν στείλῃ Σημείωσιν μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, δὲν θάνα·φερθῶν εἰς τ' ἀποτελέσματα, τὰ ὁποῖα θὰ δη·μοσιευθῶν τὸν Ἰανουάριον.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αἱ ἐγκρίσεις θάρχουσιν πάλιν τακτικὰ ἀπὸ τὸ ἐπόμενον φύλλον. Ὅλα τὰ μέχρι σήμερον ἐγκριθέντα, ἀλλὰ μὴ δημοσιευθέντα, καταρ·γοῦνται. Διότι ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου θάρχισω

νὰ δημοσιεύω ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τὰς νέας ἀ·ποστολάς. Ἐν τούτοις, ὅποιοι θέλει, εἰμπορεῖ νὰ μὲν ἔναστέται κατέν παλαιῶν τοῦ ἔργου, μὴ δημοσιευθέν, μετ' ἡ ἐλπίδα ὅτι αὐτὴν τὴν φορὰν εἰμπορεῖ νὰ εὐνοηθῇ ὑπὸ τοῦ κλήρου.

Διὰ τὸ 1912 αἱ ἐγκρίσεις θὰ γίνωνται μετ' ἀγαλλήσαν αὐστηρότητα, ἀποκλειστικῶς δὲ τὰ τεμάχια τὰ ὑπερβαίνοντα τὸ ἡμῶν τῆς στήλης, προτιμαμένον πάντοτε τῶν συντόμων.

ΕΡΑΝΟΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

[Δεκτὴ πᾶσα προσφορὰ μέχρι καὶ τοῦ ἐλα·χίστου ποσοῦ τῶν 10 λεπτῶν, πρὸς ἐγγράφην ἀπόρου εἰς τὴν Διάπλασιν, ἐκ τῶν ἡδὴ συ·στημένων.]

Ἐν ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Ἐπόλοιπον τοῦ Τοῦ Δελτίου δρ. 1.40

Νέαι εἰσφοραί· Ἀριστείδης καὶ Ἰφιγένεια Ἀθ. Ζάππα δρ. 6,50, Σπυρ. Ν. Που·λάκος λ. 10, Προσοκία τῶν Σκλάβων λ. 30, Ἀπόδητο Σοῦλι λ. 40, Ἐθνικὴ Σημαία λ. 20, Κυριακόπουλο λ. 25, Βιδυρὴ Ἑλληρο·πούλα δρ. 1, Γαλιανὴ τοῦ Αἰγίου λ. 45.— Ἐν ὄλῳ μέχρι τῆς 21 Νοεμβρίου δρ. 10,50 διὰ τῶν ὁποίων ἐνεγράφημεν τὸν ὑπ' ἀριθ. 20 ἄπορον δι' ἐν ἔτος καὶ τὸν ὑπ' ἀριθ. 37 διὰ τρεῖς μῆνας.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Ὅθενια πρόθεσις δημοσιεύεται, ἐάν δὲν συνο·δεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντικειμένου ὡς ἔστι· Διὰ τὰς προ·τάς τρεῖς πρόθεσις ἐκαστοῦ φύλλον λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλεόν τοῦ αὐτοῦ φύλλον, 5 λεπτὰ ἡ λέξις. Προτιμῶν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἴσχυον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντες ψευ·δώνυμον ἐπίσης ἴσχυον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προ·τάς μετ' ὀνόματα, ἡ μετ' ὀνόματα κατηγορημένα, δὲν δημοσιεύονται.— Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθ·μὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδωσαν εἰ·σέτι ὁ προτιμῶν.]

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀντα·λάξουν· ἡ Ἐξορίστος Ἀτθίς (0) μετ' Δούκι·σων τοῦ Δάνταιν, Ἠχώ τῆς Καρδιάς, Ἑλλη·νικὴ Θεοτήτα, Νηρηΐδα, Ρεζεντὰ—ἡ Βι·θυρὴ Ἑλληνοπούλα (0) μετ' Ἑλληνικὴν Δόξαν, Σκλήρην Πραγματικότητα, Πλοκαζὸν Νέμον, Φαῖδρον Ἀδάμαντα, Ἀθανάσιον Διάκον, Μόνωσιν.

Ὁ διαθέσιμος χώρος τοῦ σημερινῦ φύλλου δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ παντίσω ἐκτενέως εἰς κα·μίαν ἐπιστολήν. Γενικῶς θὰ εὐχαριστήσω ὅ·λους ὅσοι μετ' ἔγγραφον τακ

